

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6CoCsp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119209987
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4119209987.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: X. J., narodená XX.XX.XXXX, bytom R. D. XXX/X, Q., o zaplatenie 2.809,44 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu v Nitre zo dňa 04.12.2019, č. k. 10Csp/113/2019-64, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 2.809,44 eur a s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.809,44 eura od 30.01.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 04.09.2015 bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere s právnym predchodcom žalobcu Consumer Finance Holding a.s., na základe jej veriteľ poskytol žalovanej úver o výške 2.600 eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver spolu s odplatom 27% v 60. splátkach, každú vo výške 75,01 eura mesačne a tak mala zaplatiť celkovú čiastku 4.500,60 eura, pričom jej náklady boli 1.900,60 eura. V zmluve bola uvedená RPMN 27% a správna priemerná úroková sadzba 18,01%. Žalovaná sa v čl. V. zmluvy zaviazala platiť poistenie sadzbe 2,90%, t. j. vo výške 2,18 eura mesačne v splátke s poistením 77,19 eura mesačne. Prvá splátka mala byť splatná 20.10.2015 s termínom konečnej splatnosti 09. 2020. V čase uzavretia zmluvy obvykle požadovaná odplata na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, t. j. zo splatnosťou nad 5 rokov bola 10,43% ročne. Žalovaná celkove zaplatila veriteľovi 617,52 eura a do omeškania sa dostala so zaplatením splátky splatnej 20.06.2016. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka § 52, § 53 OZ ako aj § 565 OZ. Uvedenú zmluvu medzi stranami sporu považoval za zmluvu spotrebiteľskú a preto ju podrobil prieskumu, či táto obsahuje neprijateľné podmienky podľa § 53 OZ. Z obsahu zmluvy súd žiadne neprijateľné podmienky nezistil. Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom od 01.06.2014 prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať, ktorá je určená v § 1a ods. 1 Nar. vlády č. 87/1995 Z. z. dvojnásobku priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičky ročne. Dohodnutá odplata vo výške 27% ročne neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu ani odplatu na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch nejde o úžeru, tak ako žalovaná v konaní namietala a zmluva nie je ani z uvedeného dôvodu v tejto časti neplatná. Z obsahu zmluvy vyplýva, že zmluva má písomnú formu, obsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ - l/, s/, z/ aa uvedeného zákona. Celkove čiastka náklady žalovanej a aj ročná percentuálna miera nákladov boli v zmluve uvedené v správnej výške, pretože sa do nich nezapočítavajú poplatky za poistenie úveru podľa § 2 písm. g/, h/ a i/ zák. č. 129/2010 Z. z. Z uvedeného preto nemohol vyvodiť, že by úver bol bezúročný a bez poplatkov. Žalovaná sa do trvalého omeškania dostala so

zaplacením splátky splatnej 20.06.2016. Listom zo dňa 26.11.2016 bolo preukázané, že veriteľ upozornil žalovanú na jej omeškanie a možnosť požadovať predčasné vrátenie celého úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, ktoré si aj uplatnil k 24.01.2017 a úver zosplatnil. Úver zosplatnil pre omeškanie žalovanej so zaplacením splátky splatnej 20.09.2016. Veriteľ si preto právo na zaplatenie celého úveru podľa § 103 OZ mohol žalobou na súde uplatniť až 21.09.2016. Keďže bolo uplatnené dňa 02.09.2019 bolo uplatnené v trojročnej premlčacej dobe a preto námietka premlčania vznesená žalovanou nie je dôvodná. Nie je dôvodná ani námietka žalovanej o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože bolo preukázané, že pôvodný veriteľ zanikol a predmetná pohľadávka patrí žalobcovi. Žalovaná v konaní nepredložila a ani nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nebolo zistené porušenie spotrebiteľského práva a preto bola žaloba dôvodná. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 ods. 1 Nar. vlády č. 87/1995 Z. z. a priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 30.01.2017 do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná a domáhala sa jeho zrušenia a zastavenia konania vo veci, prípadne nariadenia nového pojednávania. V dôvodoch svojho odvolania uviedla, že rozsudok považuje za nezákonný, neprimerane prísny, nevyvážený a nezohľadňujúci argumenty ani okolnosti predmetnej veci. Rozsudkom súdu prvej inštancie bolo porušené jej právo na spravodlivý proces a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vo veci a podľa jej názoru ani odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa podmienky ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovania navrhnutými dôkazmi karta splátok ani výsluchom strán a najmä nerešpektovaním oznámenia Národnej banky Slovenska, ktorá verejne oznámila, že spotrebiteľské zmluvy predložené spotrebiteľom rovnako i žalovanej spotrebiteľke dotknutej zmluvy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a taktiež nesprávny RPMN. Súd prvej inštancie nemá záujem vysporiadať sa s námietkami žalovanej o určenie neprijateľných podmienok a napadnuté rozhodnutie je arbitrárne. Dôkazy, ktoré žalobca pripojil k žalobe sú sporné, navzájom si odporujú a neosvedčujú žalovaný nárok. Samotnú zmluvu považuje za absolútne neplatnú. Je nepochopiteľné, že súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva bola uzavretá na predtlačenom formulári, ale zmluvné podmienky, ktoré sa týkali hlavného predmetu plnenia, t. j. úveru v nej boli vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Jej bola na podpis predložená predtlačená typová formulárová zmluva, ktorej obsah nemohla ovplyvniť. Zmluva jej nebola dopredu poskytnutá na oboznámenie sa s ňou, nebola jej poskytnutá odborná starostlivosť v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa a dodávateľ so spotrebiteľkou nevyjednal individuálne zmluvné podmienky. Ona od žalobcu žiadala výlučne poskytnutie úveru a nežiadala iné plnenie a tak ho nemohla ani individuálne vyjednať. Rozhodnutia a postup súdu je v rozpore s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektuje všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť a vykladať právo v rozpore s medzinárodnými zmluvami, s ktorými je Slovenská republika viazaná. Vykladá ich teoreticky, vzorne, restriktívne. V závere poukázala na to, že je starobná dôchodkyňa, že má veľmi nízky dôchodok a napriek tomu súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalobca sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predtým, ako súd pristúpil k vecnému prejednaniu sporu sa zaoberal otázkou, či žalobca je aktívne legitímovaný na podanie žaloby, keďže žalovaná v priebehu konania ako aj vo svojom odvolaní namietala aktívnu vecnú legitímáciu. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že pôvodný veriteľ zanikol a predmetná pohľadávka patrí žalobcovi. Takýmto právnym posúdením ohľadne aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa odvolací súd stotožňuje, pretože v konaní a to z predloženej notárskej zápisnice zo dňa 11.12.2017 založenej na č. I. 14 - 23 spisu je jednoznačné, že pôvodná obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., s ktorou žalovaná uzatvorila zmluvu zanikla a jej pohľadávky prevzala Všeobecná úverová banka a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava. Preto táto jej námietka neobstojí. V rámci odvolacieho konania žalobca oznámil odvolaciemu súdu, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok bola pohľadávka, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporového konania postúpená spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., ako postupníkovi. Preto odvolací súd uznesením zo

dňa 27.05.2020, č. k. 6CoCsp/6/2020-119 pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil žalobca Všeobecná úverová banka a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1 a na jej miesto do konania vstúpil ako žalobca Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48. Vychádzal z tej skutočnosti, že oznámenie o postúpení pohľadávky, ktoré bolo datované dňom 25.02.2020 bolo žalobkyni doručované, o čom svedčí podací hárok nachádzajúci sa na č. l. 113 spisu. Z tohto oznámenia je potom potrebné vychádzať a preto námietka žalovanej o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu nie je relevantná.

6. Súd prvej inštancie vyhodnotil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou za spotrebiteľský, na ktoré je potrebné aplikovať najmä Občiansky zákonník a zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzavretia zmluvy. Aj keď žalovaná vo svojom odvolaní sa snažila namietiť, že súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva je uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka, je nesporne zrejmé, že zmluva medzi stranami sporu je spotrebiteľská, nakoľko ani žalobca túto skutočnosť nepoprel. U spotrebiteľských zmlúv treba dodržiavať všeobecnú úpravu spotrebiteľských zmlúv (§ 52 - § 54 OZ) ako aj osobitnú úpravu uvedenú v príslušných ustanoveniach zmluvných typov. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov a to ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočností, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo službu so zárukou kvality. Žalobca ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalovanej, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho odvolania alebo podnikania. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv patrí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej veci z obsahu spisu je zrejmé, že právny predchodca žalobcu so žalovanou uzatvorili dňa 04.09.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, zmluvu o poskytnutí najľahšej pôžičky č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 2.600 eur a žalovaná sa tento zaviazala splácať v 60. mesačných splátkach po 75,01 eura, pričom celkové náklady spotrebiteľa predstavovali 1.900,60 eura a celková čiastka predstavovala sumu 4.500,60 eura. Priemerná hodnota RPMN bola 18,01 eura a odplata vo výške 27%. Termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na september 2020. Súd prvej inštancie v ďalšom konštatoval, že zo strany žalobcu došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru k 24.01.2017. Konštatoval, že listom zo dňa 26.11.2016 žalobca preukázal, že upozornil žalovanú na jej omeškanie a možnosť požadovať predčasné vrátenie celého úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, ktoré si uplatnil k 24.01.2017. Ďalej uviedol, že úver zosplatnil pre omeškanie žalovanej so zaplatením splátky splatnej 20.09.2016. Ďalej uviedol, že do trvalého omeškania sa dostala so zaplatením splátky splatnej 20.06.2016 (bod 12. rozsudku). Ak súd prvej inštancie konštatuje, že došlo k zosplatneniu úveru, tento záver odvolací súd považuje za predčasný. Z predžalobnej upomienky založenej na č. l. 30 spisu zo dňa 26.11.2016 je zrejmé, že eviduje nedoplatok na splátok v celkovej výške 463,14 eura s tým, že ak do 05.01.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09. 2016, bude oprávnený úver zosplatiť. V priebehu konania však doposiaľ nebolo zo strany žalobcu preukázané, že došlo k naplneniu všetkých predpokladov pre to, aby mohol pristúpiť k zosplatneniu úveru. Otázkou zosplatnenia úveru je potrebné vykladať v kontexte ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ súčasne. Z ich obsahu vyplýva, že povinnosťou veriteľa je upozorniť dlžníka na možnosť zosplatnenia záväzku predtým, ako k zosplatneniu dôjde. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne úkony veriteľa a to upozornenie na uplatnenie práva podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatnenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vo výzve zo dňa 26.11.2016 je uvedený len celkový dlh po splatnosti vo výške 463,14 eura, avšak nie je uvedené s omeškaním ktorej splátky sa žalovaná dostala do omeškania a zároveň nebola dodržaná lehota 3 mesiacov tak, ako stanovuje citované zákonné ustanovenie, keďže kvázi k zosplatneniu dlhu došlo 24.01.2017. Bude preto potrebné v ďalšom konaní hlavne výsluchom žalobcu zistiť, na základe omeškania ktorej splátky došlo k predžalobnej upomienke, keď súd prvej inštancie konštatuje vo svojom rozhodnutí, že do trvalého omeškania sa žalovaná dostala so zaplatením splátky splatnej 20.06.2016, pričom z predžalobnej

upomienky zo dňa 26.11.2016 vyplýva, že by malo dôjsť k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09. 2016. Od toho bude následne potrebné posúdiť aj plynutie premlčacej doby. Naviac odvolací súd konštatuje, že predžalobná upomienka bola doručená žalovanej 13.12.2016 tak, ako je zrejmé z č. I. 31 spisu, avšak oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (č. I. 26 spisu) nie je doposiaľ listinným dokladom preukázané, že bolo žalovanej doručené a ako vyššie konštatoval odvolací súd, obidva tieto prejavy musia byť doručené, pričom je to podmienkou riadneho zosplatnenia dlhu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 295 CSP, kedy súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí takýto dôkaz. Z uvedeného citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že ak súd prvej inštancie chcel konštatovať, že došlo k zosplatneniu dlhu, mal i bez návrhu spotrebiteľky vykonať dokazovania na preukázanie toho, že k takémuto zosplatneniu dlhu nedošlo, avšak súd prvej inštancie len jednou vetou konštatoval, že k zosplatneniu dlhu došlo ku dňu 24.01.2017, pričom svoje rozhodnutie v tejto časti riadne neodôvodnil a preto rozhodnutie je v tejto časti aj nepreskúmateľné tak, ako správne namieta žalovaná. Ak by po doplnení dokazovania dospel súd prvej inštancie, že nedošlo k platnému zosplatneniu, teda že veriteľ nespĺnil podmienky na to, aby mohol žiadať plnenie celej pohľadávky, ktorej plnenie bolo dohodnuté v splátkach, aj v tomto prípade sa môže veriteľ na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere domáhať voči dlžníkovi vždy zaplata zročných splátok spotrebiteľského úveru. Bude preto potrebné v ďalšom konaní na riadne zistenie skutkového stavu zistiť, od ktorého obdobia žalovaná splátky neplatí a následne na to aj posudzovať plynutie premlčacej doby, keďže žalovaná v priebehu konania vzniesla námietku premlčania. Ak súd prvej inštancie konštatuje, že žalovaná sa dostala do omeškania, splátky zaplatenej splatnej dňa 20.06.2016 a v prípade, ak by bolo preukázané, že nedošlo k zosplatneniu úveru, tak premlčaciu dobu by bolo potrebné posudzovať od uvedenej splátky, ktorá by uplynula 20.06.2019, splátka splatná 20.07.2016 by uplynula 20.07.2019 a splátka splatná 20.08.2016 by uplynula 20.08.2019 a preto tieto splátky by boli premlčané, avšak to všetko len za situácie, keď by nebolo preukázané, že došlo k riadnemu zosplatneniu dlhu.

7. V ďalšej časti žalovaná namietala prípustnosť jej podaného odvolania v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a v podstatnej časti arbitrárne. Žalovaná vyvodzovala prípustnosť ňou podaného odvolania z nepreskúmateľnosti rozsudku.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu - porušenie práva na spravodlivý proces sú:
a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces,
b/ nesprávny procesný postup súdu. Odvolací súd skúmal, či došlo k procesnej vade, ktorú namietala odvolateľka. Mal pritom na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu ich procesných oprávnení a mariaca sa možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1Cdo 202/2017 s 5Cdo 112/2018). Postupom súdu možno rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho konania, ktoré zavinil súd svojim procesným postupom v rozpore so zákonom, spravidla vždy v strane v konaní spôsobujú porušenie jej práva na spravodlivý proces, odnímajú jej možnosť konať pred súdom, pretože jej bránia v realizácii tých procesných práv, ktoré Civilný sporový poriadok priznáva na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti druhej strane v spore. Vydanie zmätočného rozhodnutia bez ďalšieho nemá svoje právne opodstatnenie a preto je vždy nevyhnutné takéto rozhodnutie zrušiť, najmä z hľadiska ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv priznaných jej v civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnené odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok

dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrenia a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

10. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že z obsahu zmluvy žiadne neprijateľné podmienky nezistil, pričom v ďalšom len odkázal, že zmluva má písomnú formu, obsahuje všetky obligatórne záležitosti, zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ - l/, s/, z/ a a/ uvedeného zákona, avšak podľa názoru odvolacieho súdu takéto zdôvodnenie súdu prvej inštancie nezodpovedá ustanoveniam § 220 ods. 2, 3 písm. c/ CSP a treba prisvedčiť k námietke žalovanej, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, pretože len odkaz na citované ustanovenie zákona bez toho, aby sa konkrétne v každom jednotlivom prípade vysporiadal s tým, akej kontrole podrobil zmluvu nemožno akceptovať. Súd prvej inštancie podrobil jedine prieskumu dohodnutú odplatu vo výške 27% ročne, podľa ktorého názoru táto neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu, ani odplatu na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch a nejde o úžeru tak, ako namietala žalovaná. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje.

11. Odplata za pôžičku bola v zmluve dohodnutá v podobe ročnej úrokovej sadzby 27%, ako aj celková odplata vo výške 27%. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 26/2011) pri dojednaní úrokov za poskytnuté peniaze totiž koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, v akej situácii dlžník uzatvára zmluvu, teda len veriteľ, ktorý sa uspokojí s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytol veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní obdobných úverov. Súd prvej inštancie len konštatoval, že dohodnutá odmena vo výške 27% neprevyšuje najvyššiu prípustnú odplatu, pričom neuviedol, o akú odplatu na finančnom trhu by malo ísť. Preto rozhodnutie je i v tejto časti nepreskúmateľné. Preto bude potrebné v ďalšom konaní zistiť, aká bola priemerná úroková sadzba uplatňovaná bankami pri poskytovaní obdobných úverov s tým, či odmena vo výške 27% ročne je oproti úrokovej sadzbe poskytovaných bankami primeraná alebo nie.

12. V závere súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná namietala výšku svojho dlhu, avšak námietky bližšie nezdôvodnila, ani nepredložila, ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a žalobca preukázal, že si splnil svoje zákonné aj zmluvné povinnosti, tak preto žalobe vyhovel. Opätovne v tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na ust. § 295 CSP, na základe ktorého mal súd žalovanú vyzvať na predloženie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. V neposlednom rade i na skutočnosti, v akej výške úver splatila. Keďže súd prvej inštancie v tomto smere nepostupoval, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom v novom rozhodnutí sa súd prvej inštancie vysporiada so všetkými náležitosťami vytknutými odvolacím súdom, pričom bude prihliadať na názor odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP).

13. Po doplnení dokazovania súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodne, pričom v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).